

barn, jo mindre levende blir dens tak paa verdens kristendom.

Den som læser boken, bør tænke vel over de fire sidste kapitler, og saa spørre sig selv, om man kan negte sandheden i den rolige og sunde betragtning, som der findes. Den som taler, hører selv til Kirkens fold og har virket for den, og den har virket store ting i hende, og hvis det er sandheten, hvem av os har saa raad til at la den gli forbi os paa tidens strøm?

Frances Balfour.

Clara Raphaels Hus.

Ifølge derom indløben Opfordring fra Medlemmer af „Dansk Kvindesamfund“ skal jeg bede om Optagelse for følgende Bemærkninger i Anledning af den redaktionelle Artikel „Clara Raphaels Hus“ i Bladets Nr. 18, 1920.

Det var ikke nogen „Indvielsesfest“, der fandt Sted i „Clara Raphaels Hus“ den 20. Oktober, det var en Forevisning af Huset for de Mynigheder og Institutioner, der har økonomisk Anbringelse i Foretagendet, og ved denne Lejlighed var den københavnske Dagspresse indbudt.

Huset har været fuldt beboet i over ½ Aar, og har i den Tid været Genstand for Omtale i saa godt som alle indenlandske Dagblade og Tidsskrifter samt en Del udenlandske, der ikke, som „Kvinden og Samfundet“, har formaaet at tæmme deres Interesse og afvente en særlig Indbydelse, men derimod straks har søgt, og med Glæde har faaet, Tilladelse til at bese dette første Foretagende af sit Slags.

Naar som helst „Kvinden og Samfundet“ vil sende en Repræsentant i samme Ærinde skal det være os en overordentlig Fornøjelse at føre ogsaa Vedkommende rundt i vort smukke Hus.

Med Tak for Optagelsen.

Th. Daugaard,

Formand for Kvindernes Boligselskab.

Jeg har modtaget ovenstaaende Linjer, og jeg stikker baade Spydigthed og Belæring til mig; begge Dele er fremsat med en Uangribeligheds-Autoritet, jeg bøjer mig for. Jeg ser nu, at det er mig, der har taget fejl af Situationen; jeg skulde være kommet uden Indbydelse; men hvem kunde vide det. Clara Raphaels Hus hæver sin Særstilling paa mere end et Punkt.

A. K. S.

Bøger.

Hulda Garborg: „Mens Dansen gaar“ (Aschehougs Forlag).

Hulda Garborg kender Menneskene, og hun holder af dem. Hun ser alvorligt paa deres Fejl, men hun har Hjertet fuldt af Overbærenhed, og hun har i Øjet et lunt Smil, som er uimodstaaeligt. Hendes sidste Bog giver i rigt Maal af alle hendes bedste Egenskaber. Den spænder over Tiden fra Midten til Slutningen af forrige Aarhundrede, og hendes Personer bærer deres Tids Stempel.

Man vil muligvis kunne indvende, at Kaptajnen til Gaarden Kjølstad er en kendt Skikkelse fra norsk Litteratur — han turer og spiller og charmerer, alt mens Velstanden sættes til, og Kvinderne paa hans Vej maa bøde, fordi de knytter deres Skæbne til hans. Man vil muligvis ogsaa mene, at disse Kvinder skildres vel skitsemæssigt.

Og dog — enhver Indvending tier overfor Bogens Hovedperson, Kaptajnens Datter, den lille Siri.

Hulda G. naaer vel aldrig højere end naar hun fortæller om Børn og spirende Ungdom, og hun kan trygt lukke Siri ind blandt sine mest indtagende Skildringer, dem, vi f. Eks. mindes fra „Barn i By“.

Saa fint, saa klogt og saa rgtigt fortælles der om den lille ensomme Pige med de vaagne Sanser, hun ser og hører alt paa sin Vej, og der foregaar meget paa Kjølstad, som ikke gør Barnesindet godt. „Børn husker alt“, siger hun. „Jeg husker.“

I disse faa sorgtunge Ord lyder der en dyb Lære til Fædre og Mødre.

Henrivende skildres Siris unge Kærlighed og hendes Smerte, da Skuffelsen kommer.

Som en Dom over 80—90-Aarenes negative Livssyn er Billedet af en ung Mand tegnet. Siris Krav om rene Linier taaler ikke hans Svigten. Saa skilles de. Men Siri vender hjem for at frelse Kjølstad fra Kreditorerne; i sin Barndoms skønne Natur har hendes Hjerte Rod, der begynder hun lutret og styrket paa ny Dage og nyt Liv.

Hulda Garborg har i denne Bog noget at lære baade unge og gamle.

Josephæ Martens: Walter Scott (J. Frimodts Forlag).

Forfatterinden fortæller om, hvorledes Walter Scott udgav sine Roma-

ner anonymt, og da hans Landsmænd intet Navn havde at holde sig til, saa kaldte de Ivanhoes og Waverleys Forfatter „den store ubekendte“. Vi skal ikke kunne sige, om vor Mistanke er rigtig, men vi har den — passer det ikke paa vor Tids Ungdom, er Walter Scott ikke for dem „den store ubekendte“. Hvis det er Tilfældet, da lad disse unge læse Josephæ Martens Bog om ham, og de vil sige, „dette smager efter mere.“

Men de unge, for hvem Walter Scott er en god Bekendt, de vil glædes over at fæstne Bekendskabet gennem denne smukke, aandrige Skildring af en ædel og rigt begavet Personlighed.

Frøken Martens fører Læseren til det skotske Højland; hun skildrer et Liv vekslende i Glæde og Sorg, altid levet med store Maal for Øje.

Bogen om Walter Scott er en god Julegave.

Mathilda Mallings: Mange Damer og en Mand. (Gyldendal).

Mathilda Mallings Produktion viser, at hun er en hjemmevant Vandrør i Memoire-Litteraturens Storskov. Hun har færdedes dér med faste Maal for Øje, og dog havde hun et vaagent Blik for de talrige Vejkrydsninger — smaa Stier, der løber til og fra og var med til at aabenbare Storskovens vekslende og dragende Hemmeligheder.

Hendes sidste Bog er et Vidnesbyrd om saadanne Strejftog ind paa Sidespor; snart finder hun frem delvis glemte Navne i den litterære Verden, snart fortæller hun om internationalt prægede Kvinder, for hvem een Verdensdel ikke forslaar til Tumbleplads for deres Ærgerrighed og Behagesyge; saa kommer der en Mor, hvis Ry er hendes Moderskab. Jeg tænker her paa Catherine Gordon, Lord Byrons Mor. Hendes Kapitel forekommer mig at være Bogens interessanteste. Med kvindelig Instinkt og fin Psykologi søger M. M. at mildne det Billede, mandlige Biografer har givet af denne i sit Giftermaal mishandlede Kvinde. Andre kvindelige Læsere vil, sat i Gang af Fru Mallings, mindes, at de i deres stille Sind fandt frem lignende formildende Argumenter, naar de læste om Catherine Gordon.

Man kunde vel til Tider ønske en noget dybere Karakteristik, end den Fru Mallings giver i sine smaa Essays, men som de er, præges de af hendes